

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 21. april 2014

Kirkedag: 2. påskedag/B

Tekst: Joh 20,1-18

Salmer:

LL: 224 * 239 * 235 * 241 * 242,6 * 240

Johannes er den eneste af evangelisterne, der ikke har en engel til at proklamere opstandelsesbudskabet ud påskemorgen. Faktisk siges det slet ikke ved graven, at Jesus er opstået. Når det nævnes i teksten, er det evangelisten Johannes' konklusion på den tomme grav. Der er ingen manifestation, ingen proklamation, ikke lagt op til sejrshymne, der tales ikke om jordskælv og væltede gravsten med triumferende engel siddende på den.

Jeg tror ikke, vore evangelister er uenige om, hvordan Jesu opstandelse har fundet sted. Jeg tror bare, at de har hvert deres sigte, når de fortæller om opstandelsen; ligesom de også har hver deres fokus på, hvad der for dem er det vigtigste at få med. Når vi skal have forkyndt opstandelsesbudskabet, er det nødvendigt, at vi får begge facetter med. Proklamationen, dramaet (om man vil), triumfen, sejrsgangen ud af dødsgangen i opstandelsens lys og liv påskemorgen, som hos Matthæus, Markus og Lukas. Men det er også vigtigt, at vi får Johannes' opstandelsesberetning med, hans påskebudskab. Ja, måske er det i nogle sammenhænge mere vigtigt med Johannes end de andre tre.

De tre første evangelisters opstandelsesforkyndelse er til bekendtgørelsen. Derfor skal de læses ved dødsfald. Derfor skal de læses på selve påskedagen. Deres fortællinger giver verden et helt nyt perspektiv. Om end ingen så det ske, så skete

der noget i verden påskemorgen, da Jesus stod op af graven. Noget, som gør, at verden aldrig mere er som før. Verden er blevet rørt af Gud Herren på en måde, som aldrig før eller siden. Derfor bliver verden heller aldrig mere, som den var. Verden har forandret sig. Og den bliver for al fremtid nød til at forholde sig til, at Guds Søn, Jesus Kristus stod op fra de døde.

Der, hvor jeg selv synes, at Johannes har størst værdi, og hans budskab har størst betydning for mig er i min dagligdag. Og i min dagligdag er det oftere, at jeg finder Johannes' opstandelsesberetning frem, end jeg finder de andre frem.

Hos Johannes ser jeg den opstandne Jesus møde mennesker, som han møder mig i min hverdag. Jeg kan gå direkte fra opstandelsesmorgenens med Peter, Johannes og Maria og ud i min egen hverdag med den opstandne.

Opstandelsesevangeliet er hos Johannes helt fra begyndelsen af præget af det stik modsatte af, hvad ville have præget en "tilsvarende" beretning om enhver anden begivenhed på jord, hvor det det øjensynlige nederlag var vendt til sejr. Enhver krigsherre ville straks være blevet båret frem i et triumftog af den anden verden og hædret og æret, og vedkommende ville have solet sig i berømmelsen. Sejrherren ville have spejlet sig i massernes hyldelse og ville se for sig det frelste folk/det befriede folk.

Det sker ikke ved Jesu opstandelse. Og selv om begivenheden har kosmisk betydning og sætter sig spor i både Himmel og jord, så er det ikke masserne, der er i fokus hos sejrherren på denne sejrs morgen. Det er en kvinde, der er ked af det. Jesus har lige cementerede frelsen og grundlagt den som mulighed for hele verden i alle tider. Prøv lige at gå tilbage til den påske og tænk med Jesus. Da han siger "Det er fuldbragt" er hans

perspektiv, at nu er nåden og tilgivelsen en mulighed for alle mennesker. Guddommen er forsonet for alle tider. Alle mennesker skal blot tage imod det. Det er simpelthen for overvældende at tænke på. Skulle Jesus stå som triumfator i massehyldest, ville han sole sig ikke bare i folkets hyldest, men i menneskehedens. Så omfattende er perspektivet i hans sejr.

Men det er ikke menneskeheden, han har for øje. Jo, måske nok, men ikke mere for øje end, at han tager sig af en kvinde, der er ked af det. Himmelherskeren og en bedrøvet kvinde. Sejrherreren over Fanden og al hans djævelskab og en fortvivlet kvinde. Livet og lyset i menneskelig skikkelse og en kvinde, fortabt i dødens mørke og livets afmagt og håbløshed. Den opstandne og den døende.

Maria er den døende. Livet er taget hende af hænde. Der er ikke længere liv i livet, når vi ikke engang kan have vore døde hos os. Det er så nemt at følge Maria i hendes følelser denne morgen. Hun har de samme følelser, som jeg nogle gange møder hos mennesker, når deres kære har ønsket, at deres urne skal nedsættes i fællesgraven. Det gør dem urolige og kede af det, at de ikke har stedet, hvor de kan sige og se, at her ligger deres kære. Maria er blevet frarøvet sit sted, for de har flyttet ham. Maria er blevet frataget sit fællesskab med Jesus både i liv og død. Derfor er der ikke bare sket et dødsfald i Marias liv, hendes liv er blevet ramt af dødens totalitet, hvor der intet mere er tilbage. Maria nærer sandsynligvis de samme følelser som mange kinesere nære i forbindelse med MH370's forsvinde, og som de mange sydkoreanere ved skibsforliset forleden dag, og som masser af mennesker nærer i lignende situationer: Det er svært, når vi mister hinanden; men det gør det endnu mere svært, hvis vi også mister vore døde.

Der gives mange situationer i dagligdagen, hvor noget lignende kan være på færde i vore tilværelser, uden dog så drastiske konsekvenser og begivenheder som dødsfald. Der gives mange situationer, hvor livet formørkes og vi bliver kede af det. Kede af det til fortvivlelse og håbløshed. Der gives masser af situationer, hvor håbløshed og magtesløshed tager over og bekymringerne skygger for liv og lys, og vi kun kan blive kede af det i livet, kede af livet. Og selv om der i de færreste tilfælde er tale om konkret død, så kan kærlighedens død, tillidens død, fredens død, håbets død, troens død, tryghedens død og glædens død være lige så alvorlig og ramme os med alvorlige skader til følge på sjæl, sind og tanke, og rive fællesskaber fra hinanden, så vi ikke længere har et sted hos hinanden, hvor vi kan søge trøst og græde ud.

Der er i den sammenhæng to ting, der for mig gør Johannes' opstandelsesforkyndelse vigtig og værdifuld. Det ene er, at det forkyndes for os at Jesus er opstået. Helt som han havde sagt, er det sket. Derfor er også alt andet, han har sagt og gjort sandt og sket. Jesus er levende. Jesus er Guds Søn og vor Frelser og Forsoner. Han er herlighedens Herre. Han er kongernes konge. Han er hærskarernes Herre, om end han ikke stadfæstede sit rige med militærisk magt og konsoliderede sin sejr med pomp og pragt. For i den opstandne Herre Jesu rige handler det ikke om at undertvinge sig folkeslag mod deres vilje. Men det handler om at oprejse en bedrøvet kvinde og overvinde det mørke og onde, der har frarøvet hende sin livsvilje. I Herrens opstandelsesrige handler det om at vise en fortabt i døden, at Guds vilje er at frelse til livet. Jesus er levende, opstanden. For os lige så virkeligt, som for Maria den morgen i opstandeshaven.

Og derved er vi godt inde på det andet vigtige og værdifulde i Johannes' opstandelsesforkyndelse. Jesus er levende og

opstanden, og han kommer til Maria. Jesus kommer til den fortabte. I sin opstandelses liv og skikkelse kommer han til den fortabte. Også selv om hun ikke har grund til at føle sig fortabt, for der er jo blot sket, hvad han har sagt.

Der gives os masser af gode grunde og tilfælde i livet, hvor der bare sker, hvad der er blevet sagt os. Vi ved det godt. Vi burde kunne se det, og alligevel handler vi anderledes og føler anderledes end vi fornuftigt set har grund til. Sådan er det at være et menneske, der har brug for et sted at søge hen, og for hvem alt rationelt bliver ophævet, når vort sted frarøves os, og der er død rundt om os.

Jesus står ikke og venter, at Maria får styr på sine følelser og får øjnene åbnet for virkeligheden og sandheden. Han kommer til hende.

Jesus lever og kommer til os. Han kom til os i vor dåb. Han kommer til os i nadverens måltid. Konkrete steder, hvor den levende kommer til os, for der har han sat sig for at møde os, at vi kan have et sted at komme. Et sted, hvor vi kan møde den opstandne, og hvor han kalder os ved navn og tager hånd om os og vore følelser, tanker, sjæl og sind. Tager hånd om vore liv.

Der var en, der efter gudstjenesten i går sagde til mig: Jul fejrer vi for Jesu fødsel, påske fejrer vi for vores fødsel. Det har vedkommende ret i. Påsken er vort sted. Ved kors og grav har vi det sted, hvor alt er fuldbragt og den Hellige og ophøjede møder os og giver os styrke og håb til at leve og dø på trods af synd og død. Påsken er det sted, ikke hvor de har lagt vor Herre, men hvor han har lagt grunden til tro, håb og kærlighed, nåde og tilgivelse. Påske er det sted, hvor vi måske står grædende; men vi må gå derfra og gøre Marias ord til vore: Jeg har set Herren. Herren er opstanden!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen